

Hunhuška nečlovečnost.

»Varšavski Dnevnik« poroča o hunhuških grozodejstvih: Hunhuzi vjetega ruskega vojaka sledejo do nagega. Potem ga trdno privežejo z vrvmi na drevo. Na trebuh mu obesijo posodo, v katero denejo škorpionja in žarečega oglja; škorpion beži pred ogljem in ker ne more drugam, se zaje jetniku v čreva.

Na Japonskem

vlada silna nezadovoljnost. Port Artur, katerega so Japonci hoteli imeti v juliju v rokah še dosedaj ni padel in še tudi kmalu ne bo. Na morju so imeli velikanske zgube in na suhem še nimajo dosedaj nobenih znatnih uspehov. Japonci so mislili, da bodo imeli v treh mesecih celo Mandžurijo v rokah in da bodo nagnali Ruse do Bajkalskega jezera, kjer jim bodo napovedali svoje mirovne pogoje. Tako domišljavi so bili ti ljudje. In zdaj čez sedem mesecev niti Port Arturja, niti deseti del Mandžurije še nimajo v svojih rokah in vendar jih je že stalo ogromno žrtve krvi in denarja.

Politični ogled.

Čehi proti pošti. Dunajski Čehi so imeli v nedeljo dne 28. m. m. shod, na katerem so označili svoje stališče proti stališču, katero so zadnji čas zavzeli dunajski poštni uradniki. Poročevalec je svetoval, naj Čehi nastopijo proti dunajskemu poštam, katere se branijo v dunajskem krajevnem prometu sprejemati pisem in denarnih nakaznic s češkimi naslovi. Vsi dunajski Čehi naj pošiljajo po nakaznici po 1 krono in naj na nakaznice napišejo češke naslove. Če bodo poštne uradniki odklanjali denarne nakaznice s češkimi naslovi, naj jih odpošiljatelj ne vzamejo nazaj. Po shodu so udeleženci po Koroški cesti in pa na Grabnu povzročili spreved, a jih je razkropila policija. Na Dunaju je po zadnjem ljudskem štetju 1.386.000 Nemcev in 103.000 Čehov. Slovenci, učimo se narodne odločnosti od Čehov!

Avstrija in Italija. Italija si je ustanovila v Jadranskem morju vojno brodogradnjo na prizadevanje ministra mornarice Mirabello. Brodogradnje bodo tvorile velike bojne ladje: »Sardegna«, »Re Umberto«, »Dandolo«, »Do-

»Ti praklanci hudobnež«, hudoval se je hlapec, »najprej me zbudi z najboljšega spanja in zdaj me pa še muči!«

»Obšalujem, postave so ostre«, odvrne mu Stiskač.

Naenkrat zapoje v bližnji ulici rog nočnega čuvaja in kmalu na to začne s svojim hripavim glasom oznanjevati edno uro.

»Za Bogal« začne prositi hlapec, »odprite mi! Čuvaj se bliža in jaz stojim tukaj samo na pol oblečen — če me dobi, kaj bo rekel!«

»Tega ne vem!« se smeje Stiskač.

»Prosim vas, spustite me v hišo«, začne tarnati hlapec; »čuvaj me tako ne more trpeti — če me zdaj najde, me gotovo vtakne v lukno.«

»Nevarnost je prevelika, si ne upam...« odgovori zopet Stiskač.

Nekaj časa premišljuje hlapec, na to pa seže v žep po tolar ter ga ponudi skozi okence: »Tukaj imate vaša nesrečne krone nazaj — zdaj pa odprite!«

Stiskač se je tiho namuzel, potem pa porinil zapah nazaj. Ko je hlapec vstopil, hotel je v prvi jezi napasti Stiskača, toda ko je zagledal široka pleča čvrstega moža, zgubil je pogum. Z zobmi škripaje je zapahnil vrata in odšel v svojo sobico. Tudi Stiskač se je podal zadovoljen v svojo sobo.

Drug dan pri zajutruku je bil Stiskač jako dobre volje in v srčni zadovoljnosti zavil svoj zajutrek. Čeravno so ga izpraševali po vzroku njegove tako izredno dobre volje, ni hotel izdati svoje dogodbe. Ko pa je poravnal račun, priložil je še eno krono kot napitnino za hlapca.

ria«, križarica »Banzan« in pa dvanajst torpedovk. Kakor trdijo, vstrezata le prvi dve vojni ladji modernim zahtevam. »Dandolo« in »Doria« nimata dobrih oklopov in nista hitra, kakor je tudi bolj počasna križarica »Banzan«. A kljub temu stavijo Italijani na to brodogradnjo veliko upov, ker pravijo, da jih ne bo nihče presenetil. Jasno je, da je vse to naperjeno proti Avstriji. Naša »zaveznica« Italija pa hkrati tudi utrjuje Benetke, Jakin in Tarent. Na meji proti Avstriji pa gradijo in utrjujejo trdnjave. Vsekakor je vse to zelo sumljivo, čeravno italijanski listi to zanikavajo. Zet znanega italijanskega puntarja Garibaldi je rekel, da bo vojska z Avstrijo morebiti svoj čas potrebna, a nanjo Italija ni še pripravljena. Može pa, ki so sedaj na vladnem krmilu, ne gledajo v prihodnost. Za slučaj, da bi Garibaldi s svojimi prostovoljci hotel prekoračiti avstrijsko mejo, bi to četo vodil general Cancio. Ljudi sicer ne bo manjkalo, pač pa krožja in denarja. Najbrže bo pa tudi poskušala italijanska redna armada preprečiti prestop meje. A ves drugačen bi pač bil položaj, ako bi poizkusila Nemčija po smrti Frančiška Jožefa stegniti svoje kremplje po Trstu. V tem slučaju bi se morala vzdigniti vsa Italija v bo.

Sultan Murat umrl. V Carigradu je 29. t. m. po daljši bolezni umrl prejšnji odstavljivi turški sultan Murat V. Njegova smrt je naredila na sultana velik vtisk. Vladal je malo časa. Dne 30. majnika 1876 je bil umorjen njegov prednik Abdul Azi. Sledil mu je jako priljubljeni in svobodomiseln Murat V., katerega so nazvali »sultana preosnovalca«. Murat V. ni izpolnil nad, katere so stavili vanj; otemnil mu je um. Vsled tega so turški državniiki odstavili umobolnega Murata V. in proglasili sultanom še sedaj vladajočega njegovega brata sultana Abdul Hamida. Dne 31. avg. 1876 je bilo naznanjeno ljudstvu, da je Murat V. vsled slaboumnosti odstavljen. Odstavljenega sultana so prepeljali v Čeragansko palačo, v kateri je živel do svoje smrti. Murat V. je bil rojen 21. sept. 1840. Njegov oče sultan Abdul Mešid je umrl na jetiki komaj 39 let star l. 1861. O njegovi materi sodijo, da je bila kozakinja in da je bil zato naklonjen krščanstvu.

Dopisi.

Sv. Janž na Drav. polju. (Izjava.)

Na svoja stara leta se mi pač ne ljubi, da bi se prepiral po časopisih, vendar moram resnici na ljubo tukaj izjaviti, da se prav nič ne strinjam s »Štajerčevim« dopisnikom, ter odločno obsojam vse krivične napade na svojega gospoda kaplana in tukejšno Marijino družbo. Prav odločno odklanjam tudi vsako »Štajerčevo« pohvalo, ker bi si dal pač slabo spridevalo vsak duhovnik, ki bi sprejemal ali iskal hvale in zavetja pri listu, ki blati vse, kar je dobrega in svetega. Izjavljam tudi na tem mestu, da me moj čast. gospod kaplan vestno podpira pri vseh duhovskih opravilih, da oba v lepi slogi delujeta za blagor nama izročeni ovčice. — Sv. Janž, 3. sept. 1904. — Janez Simonič, župnik.

Ptuj. (Štajerčevo gnezdo.) Ker je ravno te dni deževalo ter nisem imel drugega nič opraviti, se vsedem za peč ter začnem čitati, (prosim brez zamere, me je skoraj sram izreči,) ptujskega »Štajerca«. Kar v začetku zagledam: Natisov štirinajst tisoč. Smeji se svet! »Štajerc« je tako pameten, da zna napraviti iz 9000 naenkrat 14.000. Zakaj ne reče, da ima mesto 3000 trideset tisoč naročnikov. Lažnjivec ne misli, da so meni njegove razmere znane. Pa ne mislite si, dragi bralci, da imajo naročniki vsi samo po jeden iztis. Ne! Po 300—500. N. pr. v Mariboru ima samo trgovec Sorko naročenih 350 iztisov. V Ormožu imajo tudi n. pr. štirje trgovci Kautzhammer in trije drugi naročenih vsak po 300 iztisov. V Brezicah, v Celju in Slov. Gradcu ima povsod samo jeden trgovec 300—500 izvodov. Če vse skupaj izračunamo,

najdemo, da ima 13 naročnikov blizu 5000 reci pet tisoč »Štajercev« naročenih. Kaj pa delajo potem z ostalimi »Štajerci«? Nekaj jih pošljejo svojim par naročnikom, nekatere iztise prodajo po Ptuj, nekaj sto jih vzamejo ptujski trgovci, ostale pa obdržijo v uredništvu. »Heil« štirinajst tisoč iztisov! Sedaj si pa pogledimo te »Štajerčeve« može malo bližje. Urednik g. Pajtlar. Zoper njega se ne da veliko reči. To je znano vsakemu, da on ni »šprican teolog«, tudi ne »reserve lajtnant«, ampak prej je bil v neki pisarni okraj. glavarstva kot nižji uradnik. Pa kaj, on mora delati, kakor drugi hočejo. Dalje! Odgovorni urednik je Friedrich Wessing. To pač to. To je pravo nemško ime, kaj, Bezjak. Pa kaj, to so osebe, katere morajo biti drugim pokorne, če ne, znajo iti. Pogledimo si očeta. Tega pa tako vsak pozna — seveda samo v Ptuj — kaj ne, g. pek Ornig? Dalje so »Štajerčevi« strici: Dr. A. pl. Plachki, Wilh. Blanke in Leopold Slawitsch (Slavič). Ti hočejo slovensko ljudstvo voditi. Naj le raje vsak gleda, da bo imel v svojem obrtu vse v redu. Glavno besedo pa ima pri »Štercu« Slawitsch. Kaj pa je on? Trgovec, ki se živi samo od slovenskih grošev. Če skupi na dan 20 gl, je od teh 19 slovenskih in jeden nemški. Tudi naj raje »Štajerca« toliko ne napejka, ker so samo Slavičeva oznanila v »Štajercu«. Seveda lahko inserira, ker mu ni treba nič plačati. Druge osebe si bomo pa prihodnjic bližje ogledali, ker moramo s prostorom štediti, kajti mi nimamo tako malo gradiva, kakor »Štajerc«. Drugokrat malo bližje.

Iz Vitanja. Zavednim katoličanom se zdi zelo čudno, da merodajne oblasti dovoljujejo le za nemško državo navdušenim protestantom v docela katoliških okrajih tako vedenje, kakoršno je bilo dne 28. avgusta t. l. v Celju. A protestantom ni bilo dovolj, da so tam katoličani delali neprilike, prišli so tudi, kakor je bilo že zdavnaj napovedano, v skriti trg Vitanje.

Radi nekaterih nezavednih, a še bolj neznačajnih odpadnikov, so že pred meseci po svetu razbohnali, da hočejo s svojim ljubeznjivim obiskom vso primerno čast skazati ljudem, ki so zatajili svojo vero. In tukaj so se že dolgo časa pogovori sukali o tem svetovnem dogodku. Priprave za njih sprejem se sicer niso vsrile v veliki meri in očitno, pač pa na tihem. Vsem Vitanjčanom je jasno, da svetilke na javnih prostorih nimajo drugega pomena, kakor da si jih solnce ogleduje. Naj še bo tako trda tema, luči ni. Od 26. do 30. avgusta pa je srebrna luna iz jasnega neba razsipala svoje žarke obilno. A glej, tudi mogočno prižgane svetilke so ji pomagale razsvetljevati belo cesto in temne zidove. Zakaj? Nemški protestanti pridejo 29. Ukaz je, da se vse razsvetli ljubim gostom na čast. Usodepolni pondeljek je tu. Pridejo kmalu? Koliko? Bel oblak se vzdiguje po grabau iz ceste od Nove cerkve sem. Pridrdrjo kočije. Cele — tri. Ali jih ne bo kakor listja in trave? Nič več. Naročijo postreže in drugo v gostilni, kjer bi tega pač najmanj pričakovali!! Potem odidejo na razvalino starega gradu k svojim opraviлом in zabavam.

Za te izredne goste je bilo po tem klavernem priходу izredno in nepričakovano malo zanimanja. Pametnejši tržani se večinoma niti zmenili niso zanje. Celo otročaji jih niso sli gledat. Rajši so igrali vojsko, kakor občudovali protestantskega škofa Šaka in njegovo slavno spremstvo.

Vitanjčani, pomislite, niti protestantskega škofa niste počastili! Kakšen protestantski škof? Saj niti Luter, ustanovnik te krivevere, ni mogel in ni hotel nikogar v mašnika ali celo škofa posvetiti. In tega tudi ni storil noben drug škof. Tedaj protestantje nimajo nikakršnih duhovnikov, najmanj škofov. Pri njih lahko postane vsak, ki je dovršil potrebne šole, pridigar in še kaj več, a posvečenih duhovnikov in škofov nimajo in jih ne morejo imeti.